

LBRIS

We know
books

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian

Dune. Cruciada mașinilor

Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides

Dune. Casa Harkonnen

Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune

Mântuitorul Dunei

Copiii Dunei

Împăratul-Zeu al Dunei

Ereticii Dunei

Canonicatul Dunei

BRIAN HERBERT/KEVIN J. ANDERSON

DUNE

CRUCIADA MASINILOR

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU ȘI ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

IBDIS

Director editorial: Alexandra RUSU

Redactor-șef: Marian COMAN

Coperta: Adnan VASILE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Andreea IANCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Rodica CREȚU

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, BRIAN

Dune : Cruciada mașinilor / Brian Herbert, Kevin J. Anderson ; trad. din lb. engleză: Cristina Ghidoveanu, Ștefan Ghidoveanu. - București : Nemira Publishing House, 2022

ISBN 978-606-43-1324-9

I. Anderson, Kevin J.

II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

III. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)

821.111

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

DUNE: THE MACHINE CRUSADE

Copyright © Herbert Properties LLC, 2003

© NEMIRA, 2022

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, BRĂILA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN: 978-606-43-1324-9

*Lui Penny și Ron Merritt, companioni de drum în universul DUNE,
cu dragoste și apreciere, pentru că ne-au ajutat
să ducem mai departe moștenirea lui Frank Herbert.*

„Slăbiciunea mașinilor gânditoare constă în faptul că ele chiar cred toate informațiile pe care le primesc și reacționează în conformitate cu acestea.“

PRIMERO VORIAN ATREIDES,

Cel de-al patrulea interviu de informare cu Armada Ligii

Conducând un grup de cinci nave masive pe orbita planetei brăzdate de canioane, primero Vorian Atreides examinează forțele robotice inamice alinate împotriva lui: lucioase și argintii, ca niște pești de pradă. Desenul lor eficient, funcțional, le oferea grația involuntară a unor pumnale ascuțite.

Monstruozitățile de luptă ale lui Omnium depășeau ca număr navele umane în proporție de zece la unu, dar datorită faptului că navele de război ale Jihadului Butlerian erau echipate cu straturi suprapuse de scuturi Holtzman, flota roboților putea bombarda vehiculele umane fără să provoace nicio pagubă și fără să înainteze spre suprafața lui Anbus IV.

Deși apărătorii umani nu aveau puterea de foc necesară pentru a zdrobi forțele mașinilor sau măcar pentru a le respinge, jihadiștii continuau oricum să lupte. Era o situație echilibrată, oamenii și mașinile înfruntându-se deasupra planetei.

Omnium și forțele sale își asiguraseră multe victorii în ultimii șapte ani, cucerind mici colonii periferice și stabilind avanposturi de unde lansau valuri implacabile de atacuri. Acum însă, Armata Jihadului

jurase să apere cu orice preț planetele nealiate împotriva mașinilor gânditoare, fie că populația băstinașă voia sau nu.

Jos, pe suprafața planetei, colegul său primero, Xavier Harkonnen, încerca încă o vizită diplomatică printre bătrânii zeșiților, conducătorii unei secte budislamice primitive. Vor se îndoia că prietenul său avea să facă prea multe progrese. Xavier era prea inflexibil ca să fie un bun negociator: simțul datoriei și aderarea strictă la obiectivele misiunii erau întotdeauna esențiale în mintea lui.

În plus, Xavier era pornit împotriva oamenilor āstora... iar ei își dădeau neîndoielnic seama de acest lucru.

Mașinile gânditoare voiau să cucerească Anbus IV. Armata Jihadului trebuia să le oprească. Dacă zeșiții doreau să se izoleze de conflictul galactic și să nu coopereze cu bravii soldați care luptau pentru a păstra libertatea rasei umane, atunci nu valorau nimic. Odată, Vor îl comparase în glumă pe Xavier cu o mașină, pentru că vedea lucrurile în alb și negru, iar celălalt bărbat se încruntase cu răceală, în semn de răspuns.

Potrivit rapoartelor de la suprafață, conducătorii religioși zeșiți se arătasera la fel de încăpățânați ca și primero Harkonnen. Ambele părți se cramponau de pozițiile lor.

Vor nu pune la îndoială stilul de comandă al prietenului său, deși era destul de diferit de al lui. Crescut printre mașinile gânditoare și instruit ca om de încredere al lor, Vor îmbrățișa acum umanitatea cu toate fațetele ei și era năucit de recent descoperita sa libertate. Se simțea eliberat când practica sporturi și juca jocuri de noroc sau când stătea de vorbă și glumea cu ceilalți ofițeri. Era atât de diferit de ceea ce-l învățase Agamemnon!

Aici sus, pe orbită, Vor știa că navele de luptă robotice nu s-ar fi retras decât dacă ar fi fost convinse, cu dovezi de natură statistică de netăgăduit, că nu era posibil să învingă. În ultimele săptămâni lucrase la un plan menit să provoace distrugerea flotei lui Omnium, dar nu era încă pregătit să-l aplice. Curând totuși...

Acest punct mort de pe orbită era complet deosebit de jocurile de război cu care se distra Vor împreună cu membrii echipajelor Jihadului aflați în patrulare sau de provocările amuzante pe care el

și robotul Seurat și le lansau unul altuia, cu ani în urmă, în timpul călătoriilor lungi printre stele. Impasul obositor oferea puține ocazii pentru distracție.

Observase niște stratageme...

În curând, flota robotică avea să se îndrepte spre ei ca un roi de piranha, pe o orbită retrogradă. Stând mândru în uniforma sa militară scrobită, de culoare verde-închis și cu tiv stacojiu, culorile Jihadului Butlerian, care simbolizau viața și sângele vărsat, Vor urma să ordone tuturor navelor de război din flota de pază să-și pună în funcțiune scuturile Holtzman și să le monitorizeze, având grijă să nu se supraîncălzească.

Navele de luptă ale roboților, încărcate cu arme, erau jalnic de previzibile, iar oamenii lui făceau deseori pariuri în legătură cu numărul exact de focuri pe care urma să le tragă inamicul.

Își urmări forțele deplasându-se, așa cum le ordonase să facă. Fratele adoptiv al lui Xavier, Vergyl Tantor, era căpitanul navei care comanda avangarda și o amplasă pe poziție, exact cum se discutasese. În ultimii șaptesprezece ani, Vergyl servise în Armata Jihadului, supravegheat întotdeauna cu atenție de Xavier.

Aici nu se schimbaseră nimic de mai bine de o săptămână, iar luptătorii deveneau tot mai nerăbdători, trecând de mai multe ori pe lângă inamic, dar neputând face altceva decât să-și umfle pieptul și să-și etaleze penajul de război, ca niște păsări exotice.

— Ai crede că mașinile au învățat totul până acum, bombăni Vergyl în sistemul de comunicații. Încă mai speră că vom face o greșeală?

— Nu fac decât să ne testeze, Vergyl.

Vor nu ținea seama de formalitățile gradului și de ierarhia de comandă, pentru că îi amintea prea mult de rigiditatea mașinilor.

Mai devreme în acea zi, când traiectoriile celor două flote se intersectaseră pentru scurtă vreme, navele de luptă robotice lansaseră o salvă de proiectile explozive care se izbise de impenetrabilele scuturi Holtzman. Vor nici nu clipise privind exploziile zadarnice. Pentru câteva clipe, navele care se înfruntau intraseră de-a dreptul într-un vârtej aglomerat și haotic, apoi trecuseră unele pe lângă altele.

LBDIS | We know books

— În regulă, dă-mi totalul! strigase el.

— Douăzeci și opt de focuri, primero, raportase unul dintre ofițerii de pe punte.

Vor dăduse din cap. Întotdeauna soseau între douăzeci și treizeci de proiectile, dar estimarea lui fusese douăzeci și două. El și ofițerii de pe celelalte nave transmiseseră felicitări și plângeri amicale în legătură cu faptul că greșiseră cu numai una sau două lovituri și făcuseră aranjamentele pentru a plăti sau pentru a încasa pariurile pe care le făcuseră. Orele de serviciu aveau să fie schimbate între cei care pierduseră și cei care câștigaseră, rațiile de lux transferate de la o navă la alta.

Același lucru se întâmplase deja de aproape treizeci de ori. Acum însă, pe când cele două grupuri de luptă se apropiau unul de celălalt, așa cum era de așteptat, Vor avea o surpriză în mână.

Flota Jihadului rămânea în formație perfectă, la fel de disciplinată ca și mașinile.

— O luăm de la capăt!

Vor se întoarce spre echipajul de pe punte.

— Pregătiți-vă pentru contact! Măriți puterea scuturilor la maximum! Știți ce să faceți. Am avut parte de destule exerciții pentru asta...

Un zumzet dătător de fiori vibra prin podea, straturi de forță protectoare licăritoare, alimentată de generatoare uriașe conectate la motoare. Comandanții fiecărei nave trebuiau să urmărească atent supraîncălzirea din scuturi, fisura fatală a sistemului pe care, cel puțin deocamdată, mașinile nu o bănuiau.

Urmări nava conducătoare a avangărzii înaintând de-a lungul traseului orbital.

— Vergyl, ești gata?

— De zile întregi, domnule. Să-i dăm drumul!

Vor luă legătura cu strategii săi și cu specialiștii săi în demolări, care erau conduși de unul dintre mercenarii de pe Ginaz, Zon Noret.

— Domnule Noret, presupun că ai desfășurat toate... capcanele de șoareci?

Semnalul se întoarce.

— Toate sunt în poziția perfectă, primero. Am trimis fiecăreia dintre navele noastre coordonatele lor exacte, astfel încât să le putem evita. Întrebarea este: vor observa mașinile?

— O să le dau eu de lucru, Vor! exclamă Vergyl.

Aparatele de luptă ale mașinilor se zăreau tot mai aproape, apropiindu-se de punctul de interceptare. Deși mașinile gânditoare nu aveau simț estetic, calculele și proiectele ingineresti eficiente aveau totuși ca rezultat nave cu linii precise și carcase netede, fără cusur.

Vor surâse.

— Du-te!

În timp ce grupul de luptă al lui Omnium înainta ca un banc de pești imperturbabili și amenințatori, nava lui Vergyl se aruncă brusc înspre el, cu accelerație mare, lansând rachetele potrivit unui nou sistem, „clipește-și-trage“, care închidea și deschidea scuturile de la prova într-un ritm de milisecunde, precis coordonat pentru a lăsa să treacă doar proiectilele cinetice.

Rachete de mare putere bombardară cea mai apropiată navă a mașinilor, apoi Vergyl porni din nou, schimbând cursul și forțându-și trecerea printre vehiculele robotice îngrămădite ca un taur salusan furios.

Vor dădu ordinul de împrăștiere, iar celelalte nave rupseră rândurile și se risipiră. Totul ca să se dea la o parte din drum...

Mașinile, încercând să răspundă la situația neașteptată, nu puteau face mare lucru în afară de a deschide focul împotriva navelor Jihadului protejate de scuturi.

Vergyl atacă din nou, cu nava sa din avangardă. Avea ordin să-și golească bateriile de armament într-o acțiune frenetică. Una după alta, rachetele explodau la contactul cu aparatele inamice, provocând pagube semnificative, dar fără să distrugă nimic important. Liniile de comunicații răsunau de uralele oamenilor.

Dar atacul lui Vergyl era doar o diversivă. Grosul forțelor lui Omnium continua pe traseul standard... direct în câmpul spațial de mine pe care le instalase pe orbită mercenarul Zon Noret cu echipa lui.

Minele uriașe de apropiere erau acoperite cu pelicule de camuflaj care le făceau aproape invizibile pentru senzori. Cercetași sânguincioși

ERDIS

We know

sau scanări grijulii le-ar fi putut detecta, dar agresiunea furioasă și neașteptată a lui Vergyl atrăsese atenția mașinilor în altă parte.

Primele două nave de război ale mașinilor explodară când atinseră un șir de mine puternice. Exploziile masive lăsară găuri în carcase, la prova și în învelișul motoarelor. Ieșind clătănându-se de pe traiectorie, aparatele inamice zdrobite izbucniră în flăcări; unul se poticni și de o altă mină.

Încă nedându-și seama cu precizie ce se întâmplase, alte trei nave robotice se ciocniră de minele spațiale nevăzute. Apoi flota de luptă a mașinilor se regroupă. Ignorând atacul lui Vergyl, navele de război rămase se împrăștiară și desfășurară senzori pentru a detecta restul mine-lor risipite, pe care le înlăturară cu un nor de lovituri precis țintite.

— Vergyl, oprește-te! transmise Vor. Toate celelalte nave mari, regroupați-vă! Gata distracția!

Se lăsă pe spate în scaunul de comandă, cu un oftat satisfăcut.

— Trimiteți patru kindjale-cercetaș să evalueze masacrul pe care l-am provocat.

Deschise o linie privată de comunicații și pe ecran apărui imaginea mercenarului de pe Ginaz.

— Noret, tu și oamenii tăi veți primi medalii pentru asta!

Când nu purtau camuflajul de luptă pentru a pune mine sau pentru alte operațiuni, mercenarii îmbrăcau uniforme cu auriu și stacojiu, de croială proprie, în loc de verde cu stacojiu. Aurul reprezenta sumele substanțiale pe care le primeau, iar stacojiul, sângele vărsat.

În urma lor, grupul de luptă schilodit al lui Omnium își continuă neabătut patrularea orbitală, ca niște rechini în căutare de hrană. Deja roiuri de roboți ieșiseră din nave și se îngrămădeau ca niște păduchi pe carcacele exterioare, făcând reparații masive.

— Parcă nici nu le-am fi ciufulit penele! comentă Vergyl pe un ton dezamăgit, când nava lui se alătură din nou grupului jihadist. Și adăugă: Dar tot n-or să capete Anbus IV de la noi!

— Poți fi sigur că nu. Destul i-am lăsat să scape în ultimii câțiva ani. E timpul să întorcem roata războiului...

Vor se întrebă de ce așteptau forțele roboților atât de mult fără să amplifice acest conflict anume. Nu făcea parte din strategia lor obișnuită. Ca fiu al titanului Agamemnon, el, mai mult decât oricare alt jihadist, înțelegea felul în care lucrau mințile computerelor. Acum, gândindu-se la asta, Vor deveni extrem de suspicios.

Sunt eu cel care a devenit prea previzibil? Și dacă roboții vor doar ca eu să cred că nu-și vor schimba tactica?

Încruntându-se, deschise comunicațiile cu nava conducătoare a avangardei.

— Vergyl? Am o senzație neplăcută în legătură cu asta. Trimite nave-cercetaș să observe și să cartografieze suprafețele de uscat de dedesubt. Cred că mașinile pun ceva la cale.

Vergyl nu puse la îndoială intuiția lui Vor.

— O să aruncăm o privire foarte atentă acolo jos, primero. Dacă au clintit chiar și o piatră, o s-o găsim.

— Bănuiesc mai mult de-atât. Încearcă să fie vicleni, în felul lor previzibil.

Vor se uită la cronometru, știind că aveau să treacă ore întregi înainte să trebuiască să-și facă griji pentru următoarea întâlnire pe orbită. Se simțea agitat.

— Între timp, Vergyl, preia comanda grupului de luptă. O să cobor cu o navetă să văd dacă fratele tău a reușit să le bage mințile-n cap prietenilor noștri zeșiiți!

„Pentru a înțelege semnificația victoriei, trebuie să-ți definești, mai întâi, dușmanii... și aliații.“

PRIMERO XAVIER HARKONNEN, *Prelegeri de strategie*

De la exodul tuturor sectelor budislamice din Liga Nobililor, cu secole în urmă, Anbus IV devenise centrul civilizației zenșiite. Principalul său oraș, Darits, era nucleul religios al sectei independente și izolate, în mare parte ignorate de cei din afară, care puneau prea puțin preț pe resursele precare și pe enervanții fanatici religioși ai planetei.

Partea de uscat a planetei Anbus IV era presărată cu mări întinse, puțin adânci, unele dulci, altele foarte sărate. Marea provocate de sateliții cu orbite apropiate trăgeau apele mărilor ca pe o cârpă de spălat pe jos, împingând stratul superior al solului prin canioanele abrupte, săpând grote și amfiteatre în gresia mai moale. La adăpostul streșinilor adânci, zenșiitii construiseră orașe.

De la o mare de mică adâncime la alta, râurile curgeau natural, trase de valurile mareice. Locuitorii își dezvoltaseră talente excepționale în domeniul matematicii, al astronomiei și al tehnologiei, pentru a prezice creșterea și scăderea apei. Minerii din nămoluri culegeau bogățiile minerale trecând prin sită apa noroioasă care curgea prin canioane. Șesurile din aval ofereau sol fertil, atâta vreme cât agricultorii plantau și recoltau la vremea potrivită.

În Darits, zenșiitii construiseră un baraj imens de-a curmezișul unei gâtuituri înguste din canioanele de piatră roșie... un gest de sfidare pentru a arăta că iscusința și credința erau de ajuns pentru a stăvili chiar și revărsarea violentă a râului. În spatele barajului se adunase un lac de acumulare uriaș, plin cu apă de un albastru intens. Pescarii zenșiști vâsleau în jurul lacului în bărci ușoare, delicate, folosind plase mari pentru a pescui și a completa cerealele și legumele care creșteau pe câmpia inundabilă.

Nu doar un simplu zid, barajul din Darits era împodobit cu statui impunătoare de piatră, sculptate de artiști talentați și cucernici. Înalți de sute de metri, monoliții gemeni reprezentau siluetele idealizate ale lui Buddha și Mahomed, cu trăsăturile încețoșate de timp, de legendă și de venerația care transfigurează.

Credincioșii instalaseră turbine hidroelectrice voluminoase, puse în mișcare de forța curentului. Alături de numeroase panouri de energie solară care acopereau partea de sus a podișurilor, barajul din Darits genera destulă energie pentru a alimenta toate orașele de pe Anbus IV, care nu erau prea mari după standardele din alte lumi. Întreaga planetă adăpostea doar șaptezeci și nouă de milioane de locuitori. Cu toate acestea, liniile de comunicații și rețeaua electrică legau așezările cu o infrastructură care făcea ca aceasta să fie cea mai sofisticată dintre toate lumile refugiaților budislamici.

Ceea ce reprezenta exact motivul pentru care o voiau mașinile gânditoare... Cu un efort minim, Omnium putea converti Anbus IV într-un cap de pod și, de aici, să lanseze atacuri pe scară și mai mare împotriva lumilor Ligii.

Jihadul iscat de Serena Butler se desfășura cu toată furia de mai mult de două decenii. În cei douăzeci și trei de ani de la distrugerea atomică a Pământului, sorții războiului se schimbaseră de multe ori de la victorie la înfrângere, pentru fiecare dintre părți.

Dar, cu șapte ani în urmă, mașinile gânditoare începuseră să țin-tească planetele nealiate, care erau cuceriri mai ușoare decât lumile Ligii, mai bine apărate și mai dens populate. Pe vulnerabilele planete nealiate, negustorii, minerii, fermierii și refugiații budislamici risipiți ici și colo erau rareori capabili să adune destule forțe pentru a-i